

Valentina Vávrová

Tajemné stíny léta

Tajemné stíny léta

Valentina Vávrová

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci, 1. vydání a 154.eknihu v edici Solis

Autor © Valentina Vávrová Vašinová

Ilustrace © Lucie Mudráková

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-83-7 (epub)

978-80-88525-84-4 PDF

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

První láska umí být nádherná, stejně tak jako zničující. Sledujeme příběhy dvou dívek – Mariany a Gabriely – které spojuje víc, než by si mohly myslet. Kým je vlastně jejich milý a kdo stojí za podivným strašením trojice přátel? A čím si v dětství prošla Olívie, matka Mariany?

Volné pokračování Cizince se zapalovačem a Dámy v rudém.

Všem mým fanouškům, děkuji!

Mariana

„No tak, sfoukni svíčky a něco si přej!“ Olívie pobídla svou čtrnáctiletou dceru. *Přeju si mít kamarády.* Všechny svíčky poslušně zhasly na jeden její výdech. Olívie s Lukášem nadšeně zatleskali a políbili svou dceru na tvář. Povyk vzbudil kocoura Tečku odpočívajícího na křesle. S mohutným zívnutím se protáhl a znovu se uvelebil, svoji stářím unavenou hlavičku si opět položil na přední packy.

Mariana se od rodičů pubertálně odtáhla a otřela si tváře. *Fakt bezvadná oslava narozenin. Jen s našima, bez kamarádek, protože i ty dvě, co se mnou kamaráděj, jsou na prázdniny skoro pořád pryč. Jen já budu trčet v tomhle blbým městě.*

„Co je s tebou? Máš přece narozeniny a celý prázdniny před sebou!“ snažil se ji rozveselit Lukáš.

„Jasný, děsně super, když jsou holky pryč a já tady budu furt sama,“ odsekla nabručeně.

„Ale... Uvidíš, že léto bude fajn, určitě si ho užiješ i tak,“ konejšila ji Olívie.

„Já vím, je na prd, když tady nemáš kámošky a my s tátou často pracujeme. Ale pokusíme se vymyslet co nejvíc výletů a když mi slíbíš, že se vždycky ozveš a budeš opatrná, tak můžeš vyrazit klidně na koupaliště i sama. Tam se třeba s někým seznámíš.“

„Leda tak kulový se seznámím! Jsem divná a všichni to na mně vždycky poznají, tak tady nevykládej takový nesmysly!“

„Zlatíčko, ty nejseš divná, seš výjimečná. A někdo to holt nevidí nebo se toho třeba i bojí, protože sám je moc obyčejný a nudný. Ale uvidíš, že ty pravé přátele si najdeš.“

Olívie objala svou dceru, které po tvářích tekly slzy lítosti. Lukáš se k nim v objetí přidal. Po chvílce ticha nadhodil: „Co jít dneska večer do kina? Výběr necháme na oslavenkyni a můžeme zajít i na pizzu.“

„Já nevím...“ pronesla zoufale Mariana. „Asi se jen projedu na kole.“

„Dobře, jak chceš. Ale do sedmi doma. A pak můžeme kino ještě stihnout, co říkáš?“ pronesla s nadějí v hlase Olívie.

„Klidně, něco vyberte. Tak díky za dárky a zatím čus,“ rozloučila se a vyšla z bytu.

Když si z kolárny vyvezla kolo, měla neodbytný pocit, že za ní někdo stojí. Prudce se otočila. Nikoho neviděla. Obrátila se zpět ke kolu a nainstalovala si mobil do držáku na řídítkách. Najednou měla pocit, jako by kolem ní zavál ledový zimní víchř.

„Ahoj,“ uslyšela za sebou chlapecký hlas. Zarazila se a pomalu se podívala přes rameno. Stál tam pohledný modrooký blondák, trochu vyšší než ona. Překvapeně zamrkala. Přistoupil k ní blíž. „Já jsem Petr.“

„A-ahoj, já jsem Mariana. Trochu jsem se tě lekla, připlížil ses jak duch. Ještě jsem tě tady neviděla, bydlíš někde poblíž?“

„Kousek odsud. Kámoši jsou pryč, tak se jen tak poflakuju po okolí... Nechceš se projet na kole se mnou? Když pojedeme za nemocnici, tak tam je taková hezká louka, můžu ti ji ukázat. Máme tam s partou skrýš.“

„Jasně, proč ne,“ souhlasila rozpačitě. *No co, lepší než trčet doma s našima. Třeba to bude fajn kluk. Je docela hezkej. Mohli bysme bejt kámoši.*

„Pojeď za mnou,“ pobídl ji Petr a nasedl na kolo. Mariana se řítla hned za ním. Jeli kousek za sídliště směrem k nemocnici, kde pracuje její mamka. Ale nezajeli do areálu, pokračovali podél řeky po cyklostezce, která se postupně měnila v úzkou přírodní cestičku s vyježděnými trasami od ostatních cyklistů.

Po chvíli se před nimi otevřela obrovská louka. Vpovzdálí se tyčil vysoký nemocniční komín. Pokračovali dál, kousek podél rybníka, až se mezi stromy objevila pěšinka vedoucí k rozpadlé cihlové pevnosti.

Mariana na tomhle místě ještě nikdy nebyla, přitom ho měla jen kousek od domu. Líbilo se jí. Vyvolávalo v ní ten zvláštní pocit, který mívala na výjimečných místech. Sesedli z kol a opřeli je o zeď.

Petr šel první, Mariana ho následovala. V cihlové pevnosti byl příjemný chládek. Mariana se zaujatě rozhlížela kolem. Fascinovalo ji místo s tak dlouhou historií, polorozpadlá budova z dávných časů. Rozbité cihly, všude na zemi suť a prach, ze stropu visící pavučiny.

Zhluboka se nadechla. Ve vzduchu cítila zatuchlou vlhkost, pach plísně jí zašimral v nose. Prošli kolem několika z části zborcených zdí, až se ocitli ve velké hale. V chaosu, který prostorem vládl, leželo pět starých židlí pokrytých prachem.

Petr k nim došel a postupně je všechny zvedl. Mariana se okouzleně rozhlížela kolem sebe, konání jejího společníka si všimla až po chvílce. Jejich pohledy se střetly. Usmáli se na sebe a Marianě v břiše vyletělo tisíc motýlů.

Tenhle pocit už párkrát zažila, teď byl však o dost intenzivnější. Žádný z kluků, který se jí kdy líbil, její city neopětoval. S jejími nezkrotnými hnědými kudrlinkami na hlavě, plnoštíhlou postavou a ocelovou ozdobou zubů v podobě rovnátek nemohla konkurovat své kamarádce, štíhlé blondýnce s modrýma očima, které stačilo zamrkat a už se jí mobil hemžil zprávami od spolužáků, jestli s nimi nechce chodit.

Mariana si zatím neuvědomovala, jak nádherné jsou její tmavé oči, jak krásné má ve skutečnosti vlasy a dřív, než se naděje, bude bolestná puberta za ní. Rovnátko se stanou dávnou minulostí a plnoštíhlá postava se změní v ladné ženské křivky.

„S kámošema tady posloucháme písničky. Tomáš má vždycky největší novinky.“

„Aha, takže seš fanoušek do hudby, jo?“ zajímala se Mariana.

„Jojo, baví mě poslouchat muziku,“ pousmál se Petr.

„A co posloucháš nejradši?“

„Určitě Queeny, Freddie je totální bůh!“

„Ty jsou slušný retro,“ podotkla posměšně.

„Já vím,“ řekl smutně, „ale podle mě jsou nadčasový. Jejich hudba je prostě úžasná a ty texty... Myslím si, že jsou tak skvělí, protože zpívají o pocitech, víš, jako je láska a tak. A ty zná každý, ať už tenkrát nebo teď. Proto mají takový úspěch. Teda aspoň si to myslím.“

Marianu jeho monolog ohromil. Měl pravdu – Queen jsou kapela z minulého století, přesto od nich zná hned několik písniček a čas od času si je ráda poslechne. Navíc Petrovo nadšení, s jakým o jejich hudbě mluvil, ji uchvátilo.

„To je fakt, máš pravdu. Jakej song od nich máš nejradši?“ Usmála se na něj. Snažila se milým tónem napravit svůj pošklebek před chvílí. *Co na tom, že má rád retro hudbu? Každý máme něco.*

„Hm, to je fakt mega těžký,“ zapřemýšlel. „Mám moc rád Somebody To Love nebo taky Crazy Little Thing Called Love... Ale mám od nich rád snad všechny písničky,“ pousmál se. „Co ráda posloucháš ty?“

„Hele, všechno možný. Poslouchám skoro všechno. Kromě rapu. A hip hopu. To fakt nechápu, že se někomu líbí,“ protočila očima.

„Tak co třeba?“ zeptal se a sedl si na jednu z židlí.

„Já nevím, třeba Twenty One Pilots jsou super. Ale mám ráda i Nirvanu, což je taky celkem retro...“

Rozpovídala se, a aniž by o tom přemýšlela, posadila se na židli přímo naproti Petrovi. Ten z ní nespouštěl oči, což bylo Marianě kupodivu

příjemné a vůbec ji to neznervózňovalo. Cítila se uvolněná, takhle dobře jí s většinou lidí nebývá.

Gabriela

Probudila se do slunečného dne. Jakmile si uvědomila, že škola už skončila a čekají ji dva měsíce prázdnin, s nadšením vyskočila z postele. Zapnula kotoučový magnetofon s nahranou písničkou Girls Just Want To Have Fun od Cindy Lauper, její oblíbenou. Chňapla po hřebenu a začala do něj pištět slova, která jen vzdáleně připomínala angličtinu.

Už abych mohla frčet za klukama do naší pevnosti. Tomáš má nějaký nový kazety, tak jsem na ně zvědavá. Z myšlenek ji vytrhl pocit, že už není sama. Věděla, že za ní zase přišel. Znechuceně se otočila.

„Dobré ráno, princezničko. Copak tady jančíš?“ usmál se na ni úlisně otčím. Naskočila jí husí kůže.

„Ale nic, jen si tady tak zpívám,“ odložila hřeben a ztlumila hlasitost. Otčím se k ní přiblížil a položil jí ruce na ramena.

„Jen zpívej dál, je to rozkošný. Máš krásnej hlásek.“ Dlouze se jí podíval do očí a pak ji pohladil po vlasech. Gábina se zachvěla.

„Já už musím jít. Máme za chvíli sraz s klukama,“ vyvlíkla se mu a odešla do koupelny. Od té doby, co s nimi otčím bydlí, nerada tráví čas doma. Navíc, když mamku povýšili na místo zástupkyně ředitele, je s ním často sama. *Mám pocit, jako by mě pořád pozoroval...Nechuťák.*

Po snídani se nenápadně vypařila z bytu a venku nasedla na kolo. Letní slunce se teprve rozehřívalo. Dlouhé černé vlasy jí vlály podél obličeje a Gabriela si užívala vůni rozkvetlých stromů a trávy.

U nedaleké nemocnice najela na dobře známou cestičku a pokračovala podél řeky, dokud se před ní neotevřela obrovská louka. Jela dál, kolem hlavy se jí mihotala křídla motýlů a vzduch voněl všemi možnými kombinacemi květinových vůní.

Kousek podél rybníka a už mezi stromy viděla tenkou pěšinku vedoucí k rozpadlé cihlové pevnosti. Zaparkovala kolo a vlezla dovnitř. Zarazila se. Uvnitř seděl Petr. Lekla se ho, jak se kýval na židličce.

„Ahoj, co ty tady takhle brzo?“ zeptala se ho.

„Ahoj. Áááale, mamka je zase společensky unavená,“ naznačil prsty uvozovky.

„Fakt? Takhle brzo dopoledne?“

„No jo, má volno. V noci zas brečela. A když jsem se ráno vzbudil, už měla skelný oči a motala se po kuchyni.“

„Děs,“ pohladila ho po rameni. Podíval se jí dlouze do očí. Ani si nevzpomínal, kdy si poprvé uvědomil, že je do Gábiny zamilovaný. Nedělal si naděje, že by se jí mohl taky líbit, ale měl pocit, že je mezi nimi zvláštní pouto. Takové, které rozhodně neměla s jejich společným kamarádem Tomášem.

„Tom snad dorazí každou chvíli. Včera dostal od fotra zase po čuni, chudák...“ řekl po chvíli.

„Ahaaa.“

„Tatík se mu pak děsně omlouvá a koupí mu cokoli, co si Tomáš řekne, třeba toho super walkmana. Ale ani tak bych s ním neměnil,“ pokrčil rameny. „Co ty doma? Je otčím v klidu nebo pořád stejný blbec?“

„O něm mi ani nemluv, bych se z něj poblila. Čím víc je máma v práci, tím víc si všímá mě a já z něj mám husí kůži.“

„Možná tě chce muckat jako tvoji mámu,“ pronesl posměšně příchozí Tomáš.

„Fuj!“ zhrozila se Gabriela.

„Nazdááár! Už jsme si říkali, kde seš tak dlouho,“ přivítal ho Petr.

„Áááale, musel jsem doma uklidit. Fotr včera řádil, ale už je zase jak beránek. Mám ho pěkně vycvičeného,“ řekl Tomáš s falešnou dávkou